

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărti

Claudia Drăgănoiu

CuPcake
and the Singing Donkey

PisCotiNa
și măgarușul Pavarotti

Editie bilingvă

Ilustratii de Andreea Chele

I

Pavarotti's gone!

Curly and Cupcake both lived at number 7, at the end of Maple Alley, next to number 5, just at the foot of the Witches' Mountain. Nothing odd about that, RIGHT? Right. Well then, what if I told you they didn't know each other? Not until Pavarotti went missing, that is.

Who's Pavarotti, you ask? Why, a donkey, of course. The most talented, most musically-inclined, soon-to-be-famous donkey that ever lived (at least that's what Curly and Cupcake believed, but mind you, he was eleven and she was a ghost girl, so what did they know about show biz?).

Wait! Did I just say "ghost girl"? (*Is this another one of those ghosts' stories? What is it, Halloween already?*) Yes, I did. And no, it's not – not even close.

A dispărut Pavarotti!

Ciufulin și Pișcotina locuiau amândoi la numărul 7, pe Aleea Arțarului, chiar în capăt, lângă numărul 5, la poalele Muntelui Vrăjitoarelor. Până aici nimic neobișnuit, CORECT? Corect. Bine-bine, dar dacă ți-aș spune că nici nu se cunoșteau? Mă rog, nu înainte să dispară Pavarotti.

Cum adică cine-i Pavarotti? Un măgăruș, desigur. Cel mai înzestrat măgăruș din toate timpurile, cu un talent muzical nemaivăzut și viitor artist de renume (bine, aşa credeau Ciufulin și Pișcotina, dar să ne înțelegem: el avea unșpe ani, iar ea era o fetiță-fantomă, aşa că prea multe despre lumea muzicii n-aveau cum să știe).

Ia stai! Am zis cumva „fetiță-fantomă“? (*Nu-mi spune că e o poveste cu fantome! Ce, a și venit Halloween-ul?*). Da, chiar aşa am zis. Dar nu e genul ăla de poveste, nici pe departe.

Mornings were a bore in their house, Cupcake knew it all too well. So of course, she spent her time doing what she did best – trying to avoid her grandmother Hortense.

Now stop looking so shocked: ghosts too have grandmas – who doesn't? See, I blame modern ghost stories for this... all those spooky spirits hidden under saggy sheets, yanking rusty old chains, grinding their teeth, scaring the living half to death... WRONG!! I can assure you that all decent ghosts lead a very peaceful (some may even call it dull) life, minding their own business, taking good care of their house and only scaring people on occasion, just for fun.

Of course, no one was more respectable than grandmother Hortense. She was very, very, veeeery respectable. She always kept her 200-year old house all dreary and nice, up to ghostly standards, and dreamt of the day when her granddaughter, Cupcake, would be ready to take on the family's haunting business.

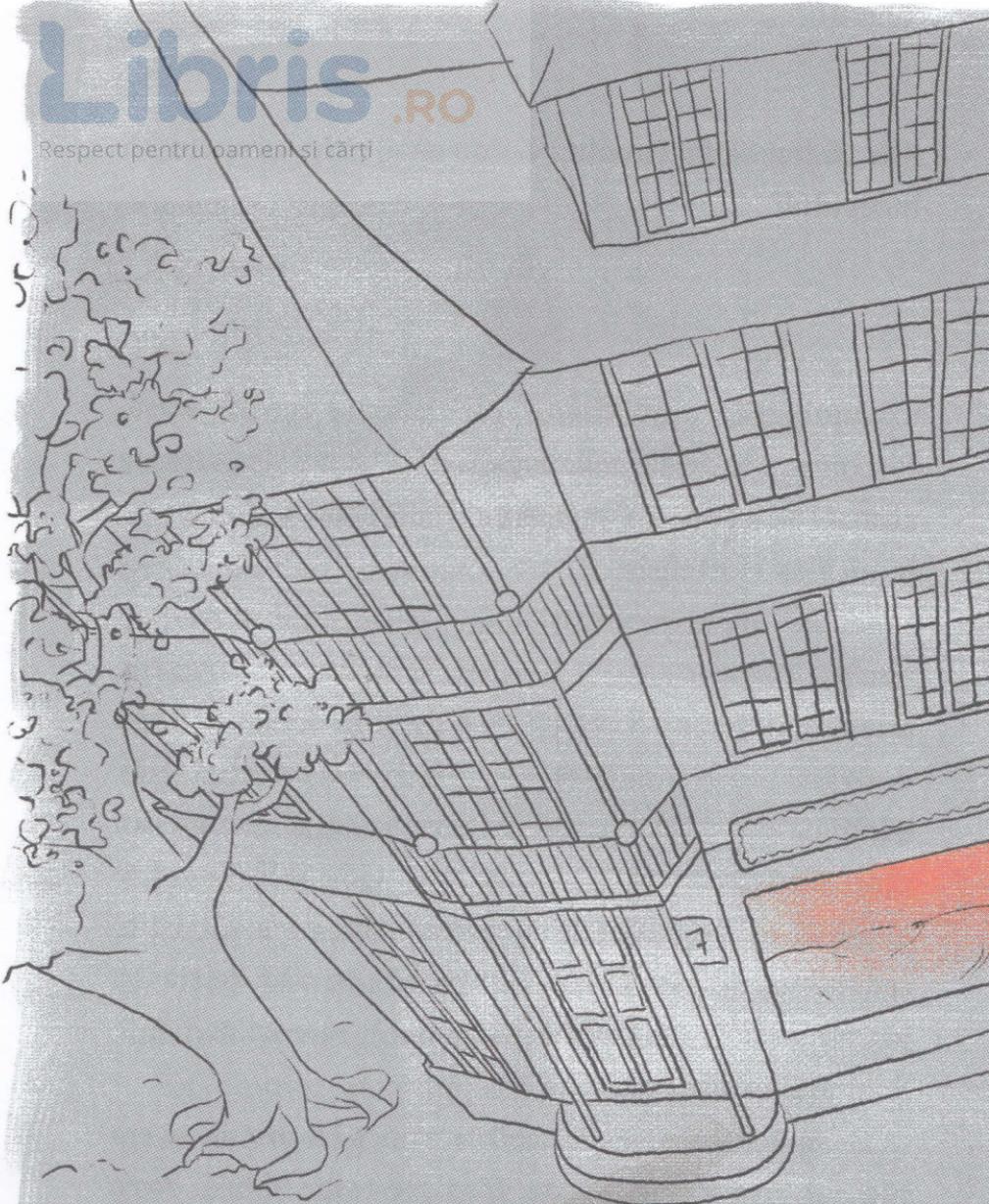
Aşa că hai să facem altceva: nu mai bine începem cu începutul?

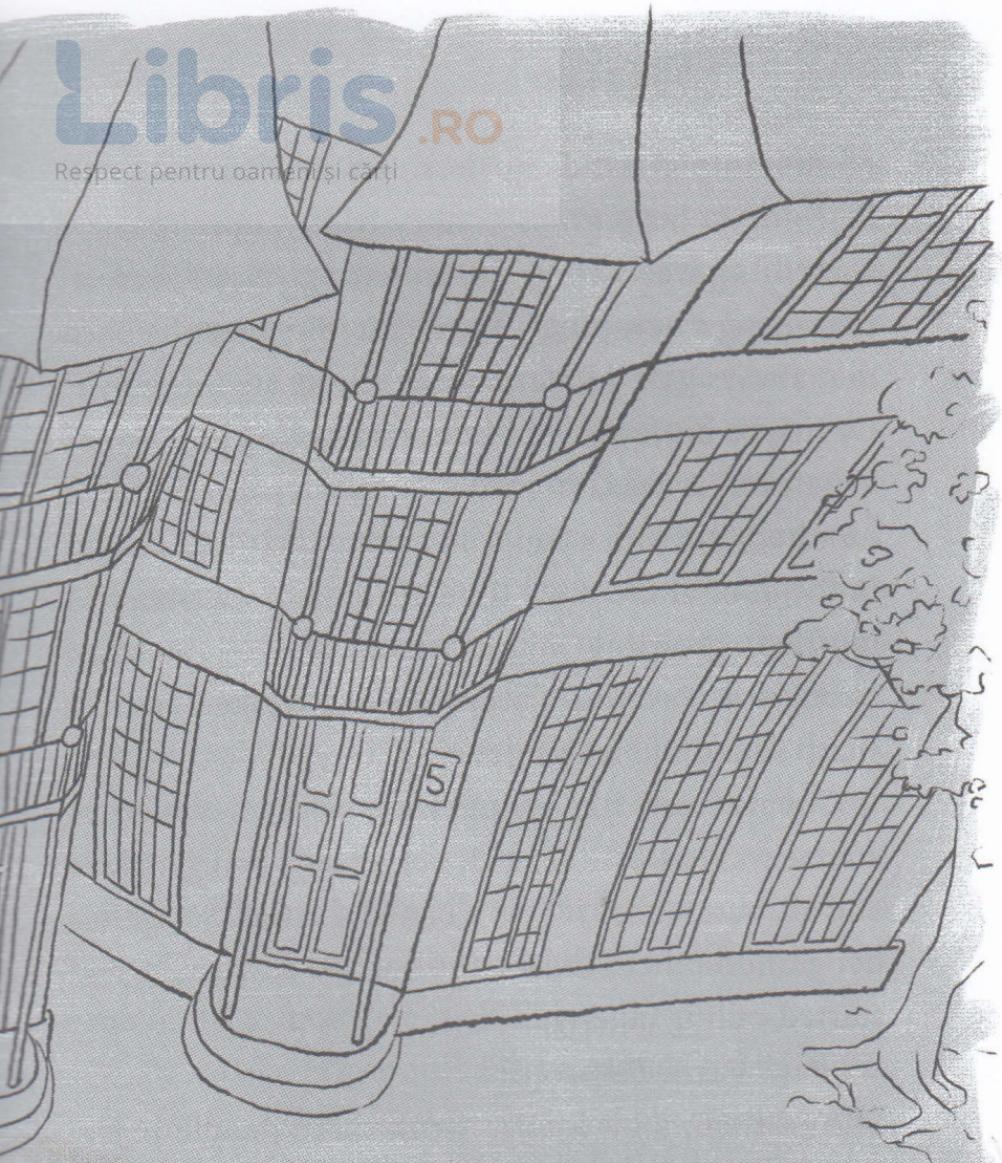
Diminețile erau foarte plăcute la ea acasă, Pișcotina știa deja treaba asta. Așa că își pierdea vremea cum se pricepea ea mai bine: încercând să-o evite pe bunica-sa Hortensia.

Ei, hai, nu te mai miră atâta: până și fantomele au bunici! Păi n-are toată lumea? Vezi, numai povestile astea moderne cu fantome sunt de vină... nu dai decât de arătări înfricoșătoare, ascunse sub cearșafuri lălăi, zdrăngănind din lanțuri vechi și ruginite, scrâșnind din dinți și băgând lumea în sperie... GREȘIT! În să te asigur că toate fantomele cumsecade duc o viață liniștită (gurile rele ar zice chiar plăcitoasă), își văd de treaba lor, au grijă de casă și nu sperie decât rareori oamenii, doar așa, ca să se distreze.

Bineînțeles, mai respectabil ca bunica Hortensia nu era nimeni. Era foarte, foarte, foarte respectabilă. Avea mereu grijă să-și țină casa, veche de 200 de ani, sinistră și confortabilă, cum îi stă bine unei case de fantome, și visa la ziua în care nepoata ei, Pișcotina, avea să fie pregătită să preia frâiele afacerii cu locuințe bântuite a familiei.

That's why, on that particular morning, Cupcake found herself hiding on the first floor, looking down the window, trying to see what her friend Pavarotti was up to. You remember, I hope, that Pavarotti was a great singer...

Așa se face că, în dimineața aceea, Pișcotina își făcea de lucru pe la primul etaj, încercând să treacă neobservată și uitându-se pe geam, să vadă ce mai face Pavarotti, prietenul ei. Sper că mai ții minte că Pavarotti era mare cântăreț –

Respect pentru oamenii și cărțile lor
of the animal kind, no less. Yet at that moment, listening to his curious donkey trills, Cupcake knew something was wrong. So, so wrong. Was Pavarotti rehearsing a new song? Was it that juicy grass he liked that always gave him cramps when he ate too much? Or maybe his foot, was his foot bothering him again? Whatever it was, it made Pavarotti sound like a hundred cats with a bad cold having their tails caught in the door at the same time. And there was more. A muffled, growling voice, which seemed to grow stronger as Pavarotti's brays became weaker, and the sharp sound of breaking twigs.

Cupcake felt like dying with worry... which of course was impossible, with her already being a ghost and all, but that's just how worried she was. So against her grandmother's orders, she hurried downstairs and started calling quietly:

“Pa... Pav... Pavarotti?”

And then, a bit louder (with three people in the house, she had to be careful):

“Pavarotti? What's wrong?”

And then it stopped.

Cupcake felt suddenly relieved. “No more screams, so he's okay,” she figured. A quick peek outside, just to be sure... and her little ghost heart sank: Pavarotti was gone!

și-n că unul patruped. Numai că, în momentul acela, ascultându-i trilurile-i neobișnuite, Pișcotina știu de îndată că ceva nu era în ordine. Dar deloc. Poate Pavarotti repeta vreun cântec nou? Ori era din cauza ierbii aleia zemoase care-i plăcea lui și de la care îl lua durerea de burtă când mâncă prea mult? Sau poate îl supăra din nou piciorul? În orice caz, Pavarotti răcnea de ziceai că cineva luase o sută de pisici cu roșu-n gât și se apucase să le strângă tuturor cozile cu ușa în același timp. Si se mai auzea ceva. O voce înăbușită, mânoioasă, care parca se amplifica pe măsură ce răgetele lui Pavarotti devineau mai slabe, și un zgomot ascuțit de crengi rupte.

Pișcotina mai să moară de grijă... ceea ce era, desigur, imposibil, ea fiind deja fantomă, dar asta doar ca să-ți faci o idee despre cât de îngrijorată era. Așa că, în ciuda celor poruncite de bunică-sa, se duse repede jos și începu să strige încetișor:

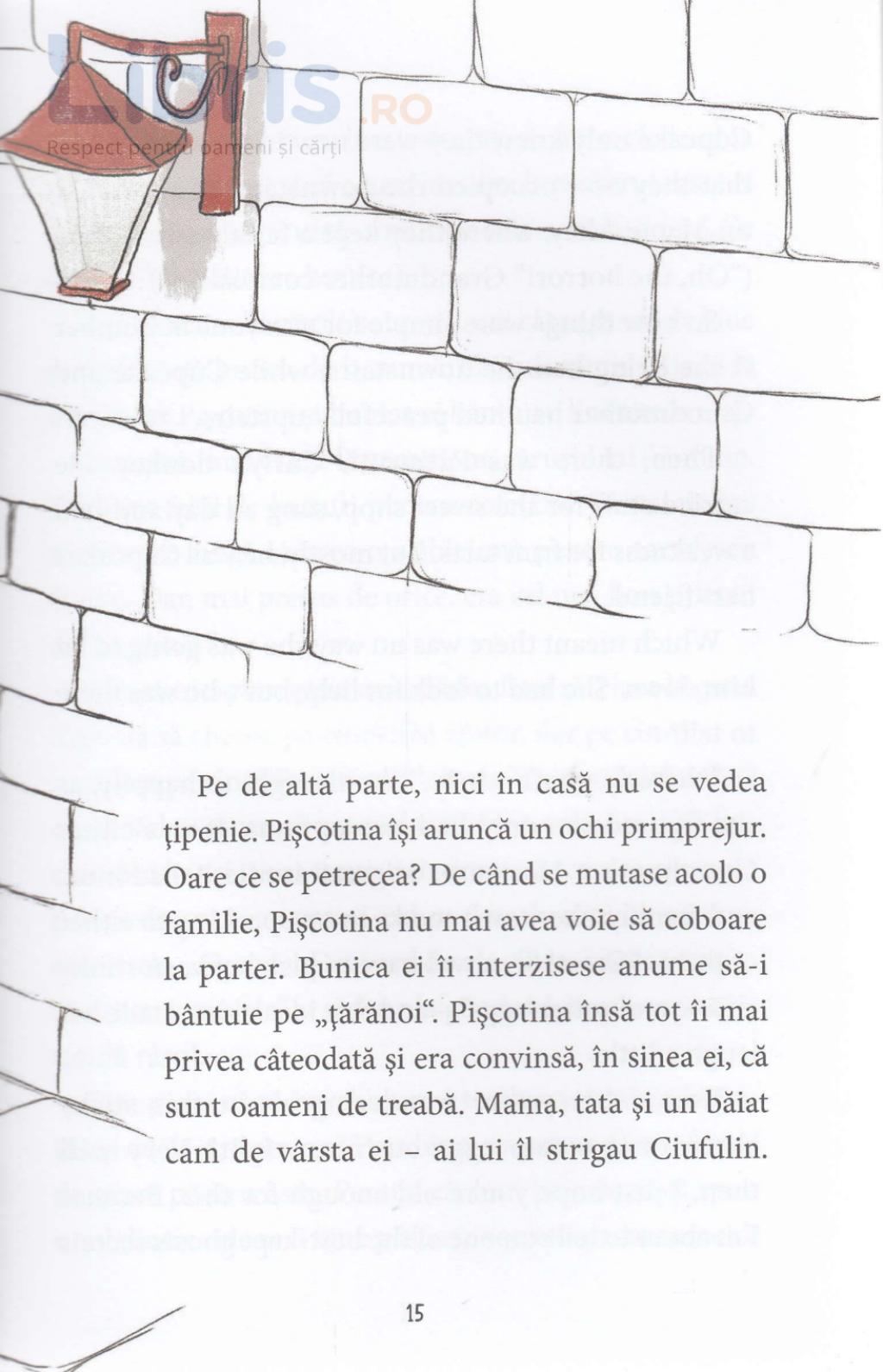
– Pa... Pav... Pavarotti? zise ea, și încă o dată, puțin mai tare (cu trei oameni în casă, trebuia să aibă grijă): Pavarotti? Ce-ai pătit?

Chiar atunci, răgetele încetară.

Dintr-o dată, Pișcotina se simți și ea mai liniștită. „Dacă nu mai rănește înseamnă că i-a trecut“, se gândi ea. Se uită repede pe geam, cât să fie sigură... și simți cum i se rupe inima ei mică de fantomă: Pavarotti dispăruse!

But then, everyone else seemed to be gone. Cupcake looked around. What was going on? The downstairs was really off limits for her, now, with a family living there. Grandmother, especially, didn't want her haunting the "bumpkins". But Cupcake still watched them sometimes and secretly thought they were nice. The mother, the father and a boy about her age, Curly – that's what his parents called him.

Pe de altă parte, nici în casă nu se vedea țipenie. Pișcotina își aruncă un ochi primpjur. Oare ce se petrecea? De când se mutase acolo o familie, Pișcotina nu mai avea voie să coboare la parter. Bunica ei îi interzise anume să-i bântuie pe „țărănoi“. Pișcotina însă tot îi mai privea câteodată și era convinsă, în sinea ei, că sunt oameni de treabă. Mama, tata și un băiat cam de vîrstă ei – ai lui îl strigau Ciufulin.